

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Abramas ir ratas. 1 dalis

John Fenn, 2012 m. gruodžio mėn. 1 d., www.supernaturalhousechurch.org

Sveiki,

Geriausios pusryčiai, kuriuos aš kada nors esu valgęs – tai draugų namuose mano kelionių metu. Savo širdyje aš labai vertinu tą laiką, maisto turtingumą ir bendravimą. Bet kalbant apie viešbučių pusryčius – Radisson Blu Helsinkio senamiestyje. Suomija tikrai siūlo nuostabią įvairovę, kokybę ir apstumą.

Faktiškai europiečių pusryčiai ar tai būtų namuose ar viešbutyje, palyginus su amerikiečių motelių „kontinentiniais“ pusryčiais, pastaruosius verčia atrodyti kaip maisto atliekų rankiojimą iš šiukšlių dėžės. Ir netgi, kur tik aš keliavau Amerikoje ir valgiau pusryčius moteliuose (įdomu ar jie kada nors yra girdėję apie grūdų dribsnius?), ir išgirdavau europietišką akcentą, man iš gėdos norėdavosi palįsti po stalu dėl to, ką mes siūlome savo lankytojams šitame vandenyno krante ir atsiprašyti, kad tai neatspindi geriausio amerikietiško pusryčių maisto.

Ne, mūsų kiaušiniai paprastai neatšoka, kaip Beckum lazda nuo gynėjo... Ne, vaisių salotos nėra tai ką suaugusieji paprastai valgo pusryčiams. Atsiprašau, bet motelių duona yra balta, perdirbta, ir pagal daugybę tyrimų, virškinimo procese sunaudoja daugiau maistingų medžiagų mūsų organizme nei jis sugeba įsisavinti. Taigi nevalgykite to, nes pasisotinęs nusilpsite.

Rinkis ir rasi, ko reikia

Radisson Blu pateikia tarptautiniams klientams didelę įvairovę gero europietiško, suomiško ir netgi amerikietiško pusryčių maisto. Kaip virš grobio ratu besisukantys paukščiai, svečiai iš Jungtinių Tautų įvairovės lėtai juda tarp pasirinkimų bakstelėdami šen, nutūpdami ten, ir pasipildydami naujais skoniais. Čia visi suras kažką sau.

Abramo dvasinis pasaulis nebuvo toks, kaip anksčiau apibūdintas švediškas stalas; tinkamas kiekvienam poreikiui ir situacijai, tik rinkis ir rasi ko reikia. Matote, yra tokia viena Rašto vieta, dėl kurios aš sukau galvą ir nesupratau jos maždaug 30 metų, ir ji prasideda apie Abramą ir jo „švedišką pasirinkimų stalą“ tarp dievų.

Aš pradėjau prašyti Tėvą dėl šitos Rašto vietos apreiškimo nuo 1979 ar 1980 metų, ir laikas nuo laiko per tuos metus aš prisimindavau tą eilutę, žiūrėdavau į eilutes prieš ir po jos, ir nepriartėjau prie supratimo, taigi tęsiau paieškas.

Bet maždaug prieš 15 metų aš pradėjau laikyti tai savo prote ant „atsarginės lentynos“ – suprantate, kai jūs laikote kažką ant viryklės norėdami ištroškinti – tai nereikia virti visu galingumu, bet ant mažos ugnies, todėl jūs sumažinate ugnį iki minimumo ir laukiate; taip ir aš elgiausi su šita eilute.

Prašau būgnų akompanimento

„Todėl jis yra iš tikėjimo, kad jis būtų per malonę“ (Romiečiams 4:16)

Nepriklausomai nuo vertimo aš nesuvokiau to dešimtmečiais. Kodėl tikėjimas suteikia galimybę malonei? Aš supratau tai tik prieš kelis metus, ir niekada apie tai nemokiau – ir tuo aš noriu su jumis pasidalinti. Tai įves jus į gilią ramybę jūsų vaikščiojime su Juo. Mažų mažiausiai, mano vaikščiojime su Juo atsivėrė gilesnis lygis.

Abramo pasaulis

Abramas kilo iš Chaldėjų Ūro. Tai senovinis Šumeras, modernus Irakas, tai Mesopotamija, apie kurią pasakoja ankstyviausios istorijos žinios, ten prasidėjo moderniosios civilizacijos. Ūras buvo sostinė, Mėnulio kulto gimtinė, vieta pašvęsta garbinti Mėnulį.

Ziguratas buvo aukščiausias Ūro pastatas, pastatytas aukščiausioje vietoje. Kodėl? Nes šumerams žemė buvo plokščia, įtvirtinta dangaus pakraščiuose, ir virš to buvo žvaigždės, mėnulis, kurio jie niekada negalėjo pasiekti, bet juo taip žavėjosi. Žemė buvo valdoma mėnulio ir žvaigždžių, taigi jų gyvenimas buvo labai nuspėjamas, judėjo ratu, visada pasikartodamas, ratai ratuose.

Kasmetiniai mėnulio ir žvaigždžių keliai, sėjos ir derliaus ritmas, metų laikų kaita padarė gyvenimą įmanomu, bet dievai, kurie valdė visą šitą nuspėjamumą, buvo nepasiekiami.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinytės procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Taigi žyniai ir žyniuonės kildavo šventyklos laipteliais su permaldavimo aukomis žemesniesiems žemės dievams, galiausiai pasiekdavo viršų, kuris buvo tiek aukštai, kiek tik jie galėdavo užlipti, kad pasiektų dievą, kuris sukūrė saulę, mėnulį ir žvaigždes. Šis dievas buvo jų pranašavimo šaltinis, jų pažįstamas kaip aukščiausias dievas ir visiškai nepasiekiamas žmogui.

Šventyklos ritualuose buvo seksas su žyniais arba žyniuonėmis, nes jie tikėjo, kad tai stebėdami dievai būdavo motyvuojami apvaisinti sėklas laukuose bei vaismedžius, pakeisti metų laikus, laiminti jų verslą, kad jis taip pat neštų vaisių. Toks buvo miestas, kuriame gyveno Abramai.

Manipuliacija

Visa Mesopotamijos kultūra buvo paremta mėnulio bei žvaigždžių poveikiu ir manipuliacija dievais bei deivėmis tam, kad būtų palaikomas ritmas, nuo kurio priklausė visas gyvenimas. Gyvenimas buvo nuspėjamas ir ritmiškas.

Nuspėjamumas Abramo gyvenime turėjo pasikeisti, ir tas pasikeitimas padeda pamatą supratimui, kodėl „tai yra tikėjimu, kad tai būtų iš malonės“.

Išeik

Viešpats pasirodė Abramui ir įsakė jam palikti miestą, kuriame gyveno, ir šalį su nurodymu užrašytu Pradžios 12:1. Tai buvo daugiau nei balsas. Tai buvo vizija, tas aplankymas buvo iš Viešpaties, paties Dievo įsakymas: „Dabar išeik“. (Apaštalų darbų 7:2 mums sako, kad Jis pasirodė Abramui).

Hebrajiškas žodis „lekhleka“, reiškia „reikalauti nedelsiant imtis veiksmų“. Tai nereiškia per savaitę ar mėnesį. Tai reiškia „išeik dabar“ pačiu labiausiai reikalaujančiu tonu.

Radikalus

Suvokite, koks radikalus buvo šitas persikėlimas. Tai buvo išėjimas iš gyvenimo rato. Tai buvo palikimas nuspėjamumo rato ir ėjimas į svetimą žemę. Abramo pasaulyje nei vienas nedarė nieko be nuspėjamumo, randamo mėnulyje ir dangaus dievybėse. Kiekvienas sprendimas, kuris paliesdavo kieno nors gerovę visada būdavo susietas su dangaus kalendoriumi ir dievų bei deivių permaldavimu bei manipuliacija, visų pirma, kad palaimintų, ir tai visada pasilikdavo gyvenimo rate.

Kai Viešpats pasirodė Abramui, Jis atskyrė Abramą nuo to nuspėjamumo, nuo tų religinių praktikų permaldauti ir manipuliuoti dievais. Būtent tada jis paliko tą savo aukščiausią dievą dėl Aukščiausiojo Dievo. Šituo Dievu neįmanoma manipuliuoti.

Dievas išėjo iš pasaulio dievų visumos ir iš esmės pasakė Abramui: „Ne taip kaip su dievais, nebijok mano buvimo savo gyvenime, bet pripažink mano viršenybę visose savo gyvenimo situacijose“. Jis yra Dievas. Didžioji „D“ raidė. Vėliau ši pagarbi baimė buvo apibūdinta kaip „išminties pradžia“ (Pat 1:7).

Pritaikyk tai savo situacijoje

Dėl laiko ir erdvės aš turiu čia padaryti pauzę ir pasakyti, kad visų klaidingų religijų pamatas yra žmogaus pastangos manipuliuoti Dievu – būtent iš ko Dievas ir ištraukė Abramą. Dievą traktuoti kaip vieną iš dievų, kuriais galima manipuliuoti religiniais veiksmais – tai mažų mažiausiai nuodėminga ir galiausiai šventvagiška.

Nuo Kaino, kuris aukojo tai, kas kilo iš jo paties prakaito ir pastangų, užuot paklusus ir aukojus nekaltą avinėlio aukos kraują, iki krikščionių, kurie dar vieną papildomą vakarą apsilanko surinkime (bažnyčioje), norėdami priminti Dievui, kad turi neatidėliotinių poreikių. Klaidinga religija pasižymi žmogaus pastangomis manipuliuoti Dievu, ir iš tiesų, pažeminti Jį iki mažesnių dievų lygio, kuriais galima manipuliuoti ir paskatinti veikti bei tarnauti mums, užuot tarnavus Jam.

Pradedant krikščionimis, kurie mano, kad jie turi šaukti iš visų plaučių, kad išreikštų savo nuoširdumą, arba žmogumi, metančiu \$100 čekių prie atvykusio kalbėtojo kojų, kad Dievas (užpildyk patys) išgydytų, suteiktų klestėjimą ir atsakytų – visai nesvarbu kokie geri ketinimai, Jis yra Dievas, o ne dievas, kuriuo galima manipuliuoti.

Mes nesame prie Radisson Blue pusryčių švediško stalo, kur renkamės ir kraunamės tą Dievo dalį, kurios norime, kad manipuliuotume ir mėgdžiojame Abramo kaimynus, kurie pasirinkdavo, kuriuo dievu jie nori manipuliuoti, priklausomai nuo to, ko jiems tada reikėjo - palaiminimo verslui ar pasėliams. Išgydymų

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Dieve, aš tai padarysiu. Aprūpinimo Dieve, aš tai padarysiu. Dovanų Dieve, aš tai padarysiu. Bet Juo manipuliuoti neįmanoma.

Ir dar daugiau, kai Dievas išėjo iš kalendoriaus ir Abramo pasaulio ritmo, Jis parodė, kad ne taip kaip su dievais, Juo nebus manipuliuojama, ir Jis taipogi yra nenuspėjamas.

Ir štai dabar mes pradėdame matyti, kodėl tai turi būti tikėjimu, kuris reiškia santykius, ne formules – taigi, kad tai būtų iš malonės. Išsik iš to religijos rato... iki kitos savaitės.

Palaiminimai,

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwowi@aol.com

Abramas ir ratas. 2 dalis

John Fenn, 2012 m. gruodžio mėn. 8 d., www.supernaturalhousechurch.org

Sveiki,

Aš pakviečiau jus pakelti ir paieškoti, kas slypi už šitų žodžių: „Todėl tai yra iš tikėjimo, kad būtų per malonę“ (Romiečiams 4:16). Kaip minėjau praeitą savaitę, aš mažiau apie šitą eilutę dešimtmečiais, bet čia dalinuosi kaip pamažu suvokiau jos reikšmę.

Iš praeitos savaitės jūs prisimenate: Abramo kaimynai permaldavo ir manipuliuodavo dievais, pasirinkdami juos kaip patiekalus nuo švediško stalo, mes matėme, kaip Dievas pasirodė Abramui, apreiškdamas, kad Juo neįmanoma manipuliuoti, ir ne taip kaip dievai; Jis yra nenuspėjamas.

Nuo religijos prie tikėjimo

Kai Abramas paliko nuspėjamus, pasiduodančius manipuliacijai dievus, kad vaikščiotu su Aukščiausiuoju Dievu, jis paliko religines pastangas daryti kažką, kad permaldautų šį Dievą. Šis Dievas nesileido manipuliuojamas. Jis buvo nepriklausomas. Jis buvo nenuspėjamas.

Kai Dievas išvedė Abramą iš religinių ritualų, jis paklojo pamatą, ant kurio mes dabar stovime. Tai todėl, kad žmogui palikus ritualus, lieka tik vienas prie vieno bendravimas su Dievu. Daugiau Abramas negalėjo aukoti mėnuliui ar žvaigždėms, ir spėti ar jo verslas bus sėkmingas, tik Dievas tai galėjo numatyti. Taigi, jeigu Abramas norėjo Jo palaiminimų ir sužinoti, ar sumanymas bus sėkmingas, jis turėjo pažinti Jį.

Dievo draugas

Jeigu Dievas būtų apreiškęs Save Abramui kaip vienas iš tų „švediško stalo“ dievų tarpo, tik didesnis už juos, Abramas būtų tęsęs tą savo ritualinę religiją bandydamas permaldauti ir manipuliuoti Dievu, bandydamas burti savo verslo ateitį darydamas X kad Dievas darytų Y.

Kai jis atsiskyrė nuo religijos, kad tikrai pažintų ir vaikščiotu su Dievu, baigėsi ir visos pastangos bei bandymai Juo manipuliuoti, nes jis iš tiesų pažino Jį. Draugai, nemanipuliuokime draugais. Jis vienintelis žmogus Senajame Testamente, vadinamas Dievo draugu. Ne Mozė, ne Elisas, ne Nojus ar Enochas, ar Adomas. Tik Abraomas yra vadinamas Dievo draugu. Jis yra mūsų tikėjimo tėvas, nes jis atsiskyrė nuo religijos ir perėjo prie santykių, draugystės. Jis vaikščiojo Naujojo Testamento realybėje.

Daugelis iš mūsų pažįstame Viešpatį pakankamai seniai, kad galėtume paliudyti ir galbūt esame dalyvavę įvairiuose religiniuose veiksmuose, bandydami manipuliuoti Dievu, bandydami išburti savo ateitį, elgdami taip, kaip vienas iš Abramo kaimynų savo religijos nuspėjamume, jeigu tai kažką reiškia; (klaidinga arba žmogaus sukurta) religija yra nuspėjama.

Religija kontroliuoja žmones, iš tiesų grįžtant prie Ūro žyniuonių - tu turi būti šventykloje visada, kai tik atsidaro durys; aukoti teisingą auką ir sakyti teisingus dalykus, arba nebūsi palaimintas – visą laiką nuo tada iki dabar religija reguliuoja davimą, laiką, aprangą, žodžius, ir netgi su kuo tu gali ir negali bendrauti. Žinoma, jei šeima palieka surinkimą (bažnyčia) visiems aišku, kad ji turi demonų ☺

Šimterio pas atlygis

Mano gyvenime? Tai buvo 1978-79, pirmieji metai, kuomet Barbara ir aš buvome susituokę. Aš dirbau PTL Club Šarlotėje (Šiaurės Karolina) – Heritage USA (aut. - teminis krikščioniškas parkas, vandens

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinytės procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

parkas, kurį įkūrė televizijos evangelistai Jim ir Tammy Bakker). Mano alga buvo \$150 per savaitę, iš kurios aš parnešdavau namo \$111.50. Mes aukodavome dešimtinę \$11.50 arba \$15.00, priklausomai nuo mūsų poreikių tuos papildomus \$3.50. Pamenu mes eidavome į vietinį Red Lobster restoraną už \$2.89, nes už tiek galima buvo gauti porciją ypatingų kepintų krevečių. Daugeliu atvejų mūsų valgis buvo tik krekeriai patiekti ant pyragėlio, vienas nedidelis gabalėlis supjaustyto svogūno, mažas orkaitėje keptas sūrio gabaliukas ir garstyčių padažas – tokie buvo mūsų pietūs. Dažnai, labai dažnai.

Tada mes išgirdome mokymą apie „šimteriopą atlygį“, kurį kažkas ištraukė iš Morkaus 4:20 konteksto ir skelbė, kad čia kalbama apie pinigų, sakydamas, kad jei duosi Dievui, Jis gražins tau šimteriopai. Tuomet mes buvome tik 20 metų amžiaus, tai ką gi mes galėjome žinoti? Taigi, mes duodavome \$15 per savaitę, tikėdamiesi kiekvieną dieną sugrįžtant \$1500. Tai niekada neįvyko, ir mes nesijautėme gerai dvasioje. Kažkas buvo neteisingai.

Barbara tai suprato: „Mes aukodavome dešimtines, nes mylime Dievą ir mylime Jo žmones. Dabar mes aukojame, nes tikimės kažko atgal. Mes pasikeitėme, anksčiau aukojome iš meilės, o dabar, kad gautume, ir tai neteisinga“. Taigi, aš vėliau atgailavau dėl širdies užkietėjimo, ir nuo tada mes duodame tik iš meilės. Malonė įgalina mus daryti teisingus dalykus, ne kaip licencija neduoti/elgtis teisingai, bet įgalina mus elgtis teisingai su teisinga širdimi.

Moderniame tikėjime labai daug „ritualų“: šimteriopas atlygis, meldimas X malda 30 dienų, kad pamatytum rezultata, žmonių subūrimas stadione ir šaukimas iš visų plaučių (Dievui, kuris iš tiesų gyvena viduje ir kuris žino jų mintis, prieš jiems dar pamąstant) įtikinėti Dievą pasiųsti prabudimą, keistu būdu darant Dievą mūsų priešininku, savo pozityviais išpažinimais – daugelis krikščionių yra kaip Ūro gyventojai, kurie bando manipuliuoti Dievu!

Visi dalykai įmanomi

Kuomet Abramus gyveno savo namuose Ūre jis turėjo dievą kiekvienam poreikiui, nes Ūro gyventojai žinojo kiekvieno dievo motyvus. Ten buvo dievas, kuris laimino pasėlius, dievas galvijams. Dievas verslo reikalams. Dievas gydyti, dievas apginti, dievas naujagimiui, dievas mirusiems. Kiekvienas dievas turėjo specialų tikslą ir todėl jie žinojo jų motyvus. Jie galėjo permaldauti ir manipuliuoti kiekvienu iš jų pagal situaciją.

Kai Dievas įrodė, jog Jis nėra vienas iš jų, kad Juo negalima manipuliuoti ritualais, Jis reikalavo asmeninio bendravimo, Jis buvo apreikštas kaip nenusipėjamas – tai sukretė Abramo pasaulį. Ir tas faktas, kad Juo neįmanoma manipuliuoti, daro tikėjimą įmanomu. Jei Abramus galėtų padaryti X ir Dievas padarytų Y, tuomet tikėjimas tame nedalyvauja, jis nėra įmanomas, tai tik ritualas – darbas paremtas išgelbėjimas, bet ne santykiškai paremtas išgelbėjimas.

Kadangi Dievo motyvai ir mintys negali būti išburtos ir atskleistos ritualais, visi dalykai yra galimi. Ūre aukojimas X turėdavo Y rezultata – visada, nei daugiau, nei mažiau. Kadangi Dievas negali būti manipuliuojamas X'u, tai nuima visus limitus – visi dalykai yra galimi. Prieš tai tikėjimas Abramo religijoje nedalyvavo.

Kokia rizika

Jei tas Dievas, kuris pasirodė Abramui dėl to, kad išvestų jį iš nuspėjamos religijos ritualų į santykius, buvo blogas Dievas, Abramus rizikavo patirti nelaimę. Atlikinėdamas ritualus dievams, mažų mažiausiai, jis žinojo ką gaus; avinėlio aukojimas ėriukų vedimo metu sąlygojo 50 sveikų naujų gyvūnų gimimą, priklausomai nuo to, kokio dalyko jiems reikėjo. Dabar Abramui tikras Dievo pažinimas reiškė tai, kad jis turi viską prarasti dėl to, kad nėra viršutinio limito, o taip pat reiškė, jog nėra ir minimumo, ką jis žinojo galintis gauti.

Aukodamas 1 ėriuką, kad gautų 50 sveikų, jis žinojo, jog mažiausiai gaus 45-ių naujų avinėlių prieauglį. Bet be ritualo, kuris iš tiesų tarnavo tam, kad suteiktų Abramui pasitikėjimą ritualu, ir tada išplėstų pasitikėjimą dievu, jis turėjo pasitikėti paties Dievo charakteriu. Geriau jau tebūna Jis geras Dievas!

Būdas, kaip Viešpats parodė Abramui savo gerumą, buvo Izaoko pradėjimas ir gimimas. Turėkite galvoje, kad Abramus turėjo labai stiprų individualumo jausmą, nes kai Viešpats pasirodė jam Pradžios 15:1, Abramus paklausė 2 eilutėje „Ką tu man duosi, nes aš esu bevaikis?“ Tai drąsu. Tai stipru. Tai pasitikėjimas.

Šiam Dievui tikrai rūpi individualumas, pabrėžiant ir vėl, kad Dievas siekia santykių, o ne ritualo. Tas stiprus savęs suvokimas Abramą padarė Dievo draugu. Kas dar išdrįstų pažinti Dievą? Turėkime galvoje,

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinytės procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

kad Viešpats pasirodė Abraomui, Izaokui ir Jokūbui, kai visi kiti aplink juos vykdė religinius aktus, kad manipuluotų dievais, idant tie palaimintų pasėlius, bandą, ar gyvenimą. Kokios drąsos reikėjo Jokūbui galynėtis su Dievu! Kokia drąsa jo seneliui buvo paklausti: „Ką tu man duosi?“

Robotai

Religija panaikina individualumą ir gamina robotus. Padaryk X ir Dievas padarys Y. Jei tu nori būti palaimintas, ateik sekmadienio vakarą IR dar trečiadienio vakarą, taigi Dievas supras, kad tavo poreikis yra neatidėliotinas. Augink ilgus plaukus, nes kitaip įžeisi Dievą. Duok, kad gautum, susirask žymų pranašą, kuris kalbėtų su Dievu tavo naudai ir duotų tau žodį – visa tai yra ritualai, manipuliacija, ir čia nėra jokie individualumo – nieko, kas reikalautų, kad individas iš tiesų pažintų Dievą. Būtent tai pradėjo Abramas - jis buvo Dievo draugas.

Individualumas yra svarbus. Greitai grįžkime į mūsų dienas, Dievas dabar gyvena mūsų viduje, Jėšua pasakė mokiniams (ir visiems, kurie vaikščios paklusnume su Juo ateityje): „Dabar Aš vadinu jus savo draugais“, būtent TAI rodo, kad Jis mus vertina kaip asmenybes. Jis tave vertina kaip vieną iš unikalių Savo vaikų. Jis taip vertina kiekvieną iš mūsų, nes gyvena kiekviename iš mūsų! Kaip mes drįstame vėl grįžti prie Ūro praktikų, traktuodami Jį taip, lyg Jis būtų nepasiekiamas ir toks, kuriuo galima manipuluoti – ne! Jis mūsų viduje! (Jono 15:15)

Izaokas buvo atlygis už Abramo riziką pradėti pasitikėti Dievu. Dievo gerumas buvo apreiškintas, kai Jis davė Sarai tą vieną dalyką, kurio ji žinojo, kad niekad negalės turėti, bet labiausiai troško: tai buvo sūnus. Faktiškai Žydams 11:11 sako: „Tikėjimu ir pati Sara – nevaisinga ir nebe to amžiaus – gavo galios pastoti ir pagimdė vaiką, nes ji laikė ištikimu Tą, kuris pažadėjo“. Ji laikė Dievą ištikimu. Tik draugai pažįsta vienas kitą pakankamai gerai, kad nuspręstų apie vienas kito charakterį taip, kaip šiuo atveju. Nuostabu. Buvo surastas ne ritualas, bet jie pažinojo vienas kitą.

Jei Dievas yra geras, ką Jis įrodė Abraomui ir Sarai, tada tame neužtikrintume, kai negali manipuluoti Dievu, yra saugumas. Yra saugumas, kai nežinai visų Jo tikslų. Yra saugumas pasitikėti Jo pažadais. Faktiškai tai, kad Jis negali būti manipuluojamas, negali būti nuspėjamas, Jo motyvai negali būti atspėti daro Jį saugiu, nes Jis yra Geras.

Todėl tai yra tikėjimu, kad būtų iš Jo malonės.

Pirmą kartą žmogaus religijos istorijoje, didi ir nuostabi sėkmė yra įmanoma individui, arba reali ir siaubinga nesėkmė priklauso nuo jo vaikščiojimo su Dievu. Nuo tada visiems laikams žmogus buvo išlaisvintas nuo nuspėjamo ritualo, kad pažintų Dievą, svajotų apie neįmanomus dalykus. Tikėjimas panaikina ir daro beprasmiškus ritualus ir šventyklas, išmeta tai į šiukšlyną, žinodamas, kad Kristus yra mumyse, ir Jis yra šlovės viltis. Daugiau kitą savaitę.

Palaiminimai,

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwovi@aol.com

Abramas ir ratas. 3 dalis

John Fenn, 2012 m. gruodžio mėn. 15 d., www.supernaturalhousechurch.org

Sveiki,

Praeitą savaitę aš pabaigiau kalbėdamas apie tai, koks Dievui svarbus yra individas. Bet kaip Abramas pažino šitą Dievą?

Motina Teresė

1988 metais Motinos Teresės organizacija *Missionaries of Charity (Labdaros misionierės)* Niujorke ieškojo pastato, tinkančio benamių prieglaudai, kurią jos norėjo atidaryti. Jos aplankė merą Ed Koch ir jis pasiūlė joms du nuo gaisro nukentėjusius pastatus po 1\$ už kiekvieną. Vienuolės surinko 500.000\$ renovacijai ir pradėjo projektą.

Tačiau milžiniška Niujorko biurokratija užblokavo gerus mero širdies ketinimus ir vienuolių inicijuojamą benamių prieglaudą. 18 mėnesių vienuolės keliavo nusiminusios nuo pareigūno prie pareigūno,

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinytės procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

bandydamos gauti leidimą po leidimo, kad galėtų pertvarkyti pastatą. Galutinis smūgis buvo gautas po 2 metų proceso, kuomet pareigūnai staiga nusprendė, kad jiems dabar reikia elevatoriaus, pridėdami dar 100.000\$ prie kainos. Taigi, benamių prieglauda užimtų tik apatinį aukštą, nes vienuolės paaiškino, kad jų įsitikinimai draudžia naudotis elevatoriumi.

Motina Teresė pasitraukė nuo projekto. Šis pasakojimas yra puikioje Filipo Howardo knygoje „Sveiko proto mirtis“ (*The Death of Common Sense, 1994*). Nors tai pasaulietiška knyga apie tai, kaip pradžioje gerai sumanytas įstatymas, augdamas palaipsniui suvaržo visuomenės kūrybingumą ir sugebėjimą funkcionuoti. Tai gali būti religijos palyginimas su santykiais.

Kaip palyginimas gali būti gero norintis meras, kuris atstovauja Viešpatį, vienuolės – Abramą, o Niujorko biurokratija – religiją, kurią Abramus paliko. Vienuolės asmeniškai aplankė merą ir gavo žodį taip, kaip Abramus, kurį asmeniškai aplankė Viešpats. Nėra kito būdo pažinti asmenį ar Dievą tik iš jų žodžių ir iš jų dalyvavimo mūsų gyvenime. Neleiskite religinei biurokratijai ir ritualams atsistoti tarp jūsų ir jūsų santykių su Dievu, nes tai sustabdys jus lygiai taip, kaip buvo sustabdytos tos vienuolės, kad nepasiektų savo kilnaus tikslo.

Kai palieki ratą, kaip tada Jį pažįsti?

Abramas, dabar Abraomas, pasitraukė nuo religinių ritualų su kuriais jis buvo užaugęs. Ritualai kaip užkarda stovėjo tarp dievų ir žmogaus. Bet šitas Abraomo Dievas nedavė jokių ritualų, veiksmų, jokio gero darbo tarp jų dviejų, kas leistų Abraomui jaustis, kad jis stovi prieš Dievą.

Taigi, daugiau kaip per 100 gyvenimo metų, Dievas atskleidė Savo charakterio bruožus Abraomui. (Mums pasakyta, kad jis buvo 75 metų, kai paliko savo gimtąjį miestą sekdamas Visagaliu, o gyveno 175 metus. Pradžios 12:4, 25:7)

Vieno amžiaus laikotarpyje Abraomas suprato, kad Pradžios 12 skyriuje Jis buvo Pažadėtosios Žemės Davėjas, Visagalis Dievas – Pradžios 15 skyriuje, El Šadai Gyvenimo Šaltinis – Pradžios 17 skyriuje, Tas, kuris leidžia švelniai užtarti – Pradžios 18 skyriuje, Jehova Jireh Aprūpintojas – Pradžios 22 skyriuje ir draugystėje.

Taigi, Abraomas pažinojo Dievą pagal Jo Žodį, kai Jis pasirodė jam, ir pagal Jo buvimą savo gyvenime. Štai kaip jis pažino Jį. Ir dėl šitos priežasties Paulius sako: „Kad Abraomo palaiminimas galėtų tekti pagonims (ne žydams) per Jėzų Kristų, kad mes tikėjimu galėtume gauti Šventosios Dvasios pažadą“ ir „Jūs esate Dievo vaikai per tikėjimą Jėzumi Kristumi“ (Gal 3:14, 26)

Abraomo palaiminimas iš dalies yra laisvė nuo ritualų pažinti Dievą pagal Jo Žodį ir Jo buvimą mūsų gyvenime, ir Šventąją Dvasią. Tai – pagal tikėjimą, kad Dievas galėtų pademonstruoti Savo malonę mums.

Priežastis įstatymui

Jūs galite paklausti apie Mozės įstatymus ir tuos ritualus, kuriuos Dievas Pats davė Mozei – tuos 613 įsakymų, nurodančių kaip žmogus gali priartėti prie Dievo, kaip žmogus turi elgtis su kitu žmogumi, netgi, kokį maistą valgyti ir kokio nevalgyti. Jei Dievas norėjo santykių, tai kodėl Jis davė Mozei įstatymą?

Atsakymą randame Romiečiams 3:19 ir Galatams 3:21: „Mes gi žinome, kad, ką besakytų įstatymas, jis kalba tiems, kurie yra įstatymo valdžioje, kad visos burnos užsičiauptų ir visas pasaulis pasirodytų kaltas prieš Viešpatį“. „Jei būtų duotas įstatymas, galintis suteikti gyvenimą, tai iš tikrųjų teismus būtų buvęs per įstatymą“.

Kitais žodžiais, Dievas davė įstatymą Mozei, kad parodytų žmonijai, jog nėra ritualo, nėra religinio veiksmo, kuris gali padaryti žmogų teisiu. Taigi, dar kartą Viešpats priminė žmonijai tiesą, atskleidė Abramui – nėra ritualo, nėra įstatymo, nėra praktikos, kuri gali padaryti asmenį teisiu prieš Dievą. Tik 1 prie 1 santykiai su Dievu be ritualų tarp mūsų, daro žmogų teisiu. Tai, ką Jėšua padarė ant kryžiaus užtvirtino šią galimybę asmeniškai pažinti Dievą.

Apreikštas Žodis

Po Mozės ir Jožuos mirties Izraelis turėjo daugiau kaip 4 amžius svyruojantį patyrimą, nuo prabudimo iki nuodėmės gelmių ir vėl iš naujo. Galiausiai pasirodė berniukas vardu Samuelis, kurio kambaryje vieną naktį apsireiškė Viešpats ir pasakė: „Samueli, Samueli“. Kai Elis suprato, kad tai Viešpats šaukia berniuką, jis liepė jam grįžti į savo kambarį ir atsakyti:

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokinytės procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

„Tada Viešpats atėjo ir atsistojo kaip ir kitais kartais, ir pasakė: 'Samueli, Samueli'." Viešpaties pasirodymas Samueliui buvo „naujo“ pranašų amžiaus pradžia Senajame Testamente. Samuelis buvo pirmas pranašas turėjęs bendravimą su Izraelio karaliumi, ir šitas pranašas ir karaliaus bendravimo pavyzdys tęsėsi iki Malachijo. Tame kontekste 1 Samuelio 3:21 sako: „...Viešpats ir toliau pasirodydavo Šilojuje, kur apsireiškėdavo Samueliui, kaip Viešpaties Žodis“ (KJV).

Kaip Abraomas pažino Dievą iš Jo Žodžio, kaip Jis pasirodė jam, taip buvo ir kitiems pranašams per amžius. Viešpaties Žodžio vizija buvo būdas kaip jis bendravo su šventais žmonėmis. Jeigu jūs kada nors įsivaizdavote, kad tuomet, kai pranašai rašė savo knygas, tarytum nematoma ranka judino jų plunksną, jūs klystate. Viešpaties Žodis pasirodydavo jiems, ir jie rašė tai, ką jie matė:

Izaijas - „Izaijo, Amoco sūnaus, regėjimas, kurį jis matė... Žodis, kurį matė Amoco sūnus Izaijas, apie Judą ir Jeruzalę“ (Izaijo 1:1, 2:1 KJV)

Jeremijas - „...tada man atėjo Viešpaties Žodis, sakydamas: „Prieš formuodamas tave pilve, Aš pažinau tave... tada Viešpats ištiesė savo ranką ir palietė mano burną...“ (Jeremijo 1:4-9 KJV)

Ezekielis - „...dangūs atsivėrė ir aš pamačiau Dievo regėjimus... Viešpaties Žodis atėjo man, kunigui Ezekieliui...“ (Ezekielio 1:1-3 KJV, bet dauguma knygų yra Viešpaties regėjimai)

Ozėjas - „Viešpaties Žodis atėjo Ozėjui... ir Viešpats pasakė Ozėjui...“ (Ozėjo 1:1-2 KJV)

Joelio - „Viešpaties Žodis atėjo Joeliui...“ (Joelio 1:1 KJV)

Amoso - „Amoso žodžiai kuriuos jis regėjo apie Izraelį... Viešpats pasakė...“ (Amoso 1:1-2 KJV)

Abdijo - „ Abdijo regėjimas, Viešpats Dievas sako...“ (1 eilutė)

Jonos - „Viešpaties Žodis atėjo Jonai... ir Viešpaties Žodis atėjo antrą kartą Jonai sakydamas...“ (Jonos 1:1, 3:1 KJV)

Michėjas - „Viešpaties Žodis, kuris atėjo Michėjui, kurį jis matė...“ (Michėjo 1:1-2 KJV)

Aš neturiu vietos išvardyti visiems kitiems, bet suprantu, kad nuo tada „Viešpats pasirodė kaip Viešpaties Žodis Samueliui“, kai Senojo Testamento pranašai sako: „Viešpaties Žodis atėjo man“, jie kalba apie Asmenį žinomą kaip Viešpaties Žodis regėjime arba ką mes vadiname aplankymu. (Galbūt jūs pasidomėsite mano 2CD/mp3 serijomis „Aš Esu“, kad sužinotumėte daugiau)

Tai tas pats Viešpaties Žodis, kurį gavo Abraomas, kai jis išėjo iš religinių ritualų rato, kad pažintų Dievą. Jis pažino Jį pagal Jo Žodį ir buvimą savo gyvenime – tas pats ir su pranašais – jie matė Jį kaip Viešpaties Žodį.

Asmens žodis yra jo charakterio išraiška, asmens žodis plaukia iš jo charakterio, ir jo žodis yra rezultatas jo buvimo jūsų gyvenime. Taigi, Viešpaties Žodis, kuris plaukia iš Jo (Tėvo) buvimo tapo priemone pažinti Dievą. Viešpats pasirodydavo kaip Žodis, duoti savo žodį reikiamoje situacijoje ir, kad jie vykdytų jį tikėjime.

Tapo kūnu

Nuo Abraomo iki Malachijo jie pažino Dievą pagal Jo Žodį, su kiekvienu pasirodymu/ aplankymu suvokdami šiek tiek daugiau apie Jo gerumą, Jo planą, daugiau apie Viešpaties Žodį.

Viešpaties Žodis atėdavo pas žmones per amžius: Abraomui maždaug 1900 metų prieš Kristų, Mozei 1400 metų prieš Kristų, Samueliui apie 1050 metų prieš Kristų, Izaijui 750 metų prieš Kristų, Habakukui 620 metų prieš Kristų, Malachijui 430 metų prieš Kristų... ir tada 400 metų tylos... tarytum pati Visata laukė skaičiuodama laiką... tada maždaug apie 4 metai prieš Kristų - 1 metai po Kristaus įvyko pats nuostabiausias dalykas vistoje:

„Ir Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų...“ apaštalas Jonas pasakė šią nuostabų teiginį Jono 1:14, kad Viešpaties Žodis, kuris pasirodė berniukui Samueliui, Izaijui ir parodė jam dangų Izaijo 6 skyriuje, kuris uždėjo ranką ant Jeremijo lūpų pavadindamas jį pranašu, kuris pasirodė Jonai ir liepė jam eiti į Nineviją, tada antrą kartą jo laiku prie jūros, Ezekieliui, kuris matė cherubinus ir Jį sėdintį soste 1 skyriuje, Michėjui su apreiškimu, kad „Jis parodė jam, ko Viešpats reikalauja – teisingai elgtis, mylėti

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

gailestingumą, ir vaikščioti su savo Dievu“... ir dabar KAD Viešpaties Žodis, kuris per amžius lankė pranašus, tapo Žmogumi ir gyveno tarp mūsų.

Nuostabi Malonė! Visiems laikams, kaip Abramus, išlaisvinta iš religinių ritualų rato visa žmonija gali pažinti Viešpaties Žodį asmeniškai – Jis tapo vienu iš mūsų! Šios serijos išvados – kitą savaitę.

Palaiminimai,

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwovi@aol.com

Abramas ir ratas. 4 dalis

John Fenn, 2012 m. gruodžio mėn. 22 d., www.supernaturalhousechurch.org

Sveiki,

Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų. Koks žavingas ir nuostabus teiginys paskelbtas Jono 1:14. Žodis, kuris pasirodė Abramui, kad perkeltų jį iš religijos į santykius, tas Žodis, kuris per šimtmečius pasirodydavo pranašams, dabar tapo kūnu. Dievo Tėvo Žodis tapo žmogumi. Panagrinėkime tai.

Kas nutiko danguje

Žydams 1:1-3 paaiškina tai, ką mes nagrinėjome paskutines 3 savaites:

„Daugel kartų ir įvairiais būdais praeityje Dievas (Tėvas) yra kalbėjęs tėvams per pranašus, o šiomis paskutinėmis dienomis prakalbo mums per Savo Sūnų... Jis, Dievo (Tėvo) šlovės spindesys ir Jo esybės (Tėvo charakterio) tikslus atvaizdas, viską laikantis savo (Tėvo) jėgos žodžiu...“

Kristus, Pateptasis, gyveno su Tėvu šlovėje visą žmogaus egzistavimo laiką ir prieš tai, bet kaip anksčiau pasakyta, įvairiais laikais per šimtmečius kalbėjo pranašams, kol atėjo laikas apreikšti Jį, kaip Dievo Sūnų, Tėvo jėgos Žodį.

Filipiečiams 2:7 sako, kad Jis „ištuštino Save“, tokia yra tiesioginė reikšmė čia panaudoto graikiško žodžio „ekenosen“. Save ištuštinantį Dievo Sūnų, ne nuo Savo esybės dieviškumo, bet Savo, kaip Dievo Sūnaus teisių ir privilegijų. Jis pasirinko nepasinaudoti Savo privilegijomis, bet panoro panaudoti Savo didį autoritetą, kad atstatytų žmoniją Tėvui.

Mano iškilmingiausias regėjimas

Prieš daug metų viename iš tų pirmųjų regėjimų, kuriuos turėjau su Viešpačiu ir su savo angelu sargu, aš paklausiau angelo kodėl jie (angelai) laiko save žemiau žmonių, nes dabar mes esame žemesnio rango, bet vieną dieną būsime virš jų rango. Jis pažiūrėjo į mane su siaubu, kodėl drįsau net užsiminti apie tai nemąstydamas apie pasikeitimus ateityje.

„Tai TEISINGA! Tai TINKAMA! Prisimink, kad mes pažįstame Jį kaip Kūrėją, bet jūs žinote Jį kaip Gelbėtoją!“ Ir tada aš buvau Dvasioje paimtas į dangų, stebėjau viską kaip pašalinis stebėtojas taip, tarsi aš būčiau parade, bet be jokio emocinio potraukio įvykiui, kuris buvo prieš mane. Aš tiesiog ten buvau, stebėdamas ir nesuprasdamas, kodėl aš ten esu.

Atrodė, kad milijonai angelų stovėjo prieš Tėvo sostą, kuris buvo intensyvioje šviesoje, bet tai visai nežeidė mano akių, aš tik negalėjau matyti visų detalių, bet ne į tai aš sutelkiau savo dėmesį.

Staiga iš šviesos, iš Tėvo sosto išėjo Viešpats Jėšua, tarsi išeidamas iš balto rūko ir ėjo lėtai ryškėdamas, specialiai žiūrėdamas tiesiai pirmyn. Jis nepasisuko pasižiūrėti į Tėvą, Jis tik tyliai, iškilmingai ėjo.

Jis praėjo pro ten, kur aš stovėjau; aš buvau kelios pėdos/metrai atsilikęs nuo Jo, tarsi būčiau atvykęs į parodą per vėlai, kad galėčiau patekti į artimiausias vietas gatvėje – angelai prasiskyrė leisdami Jam praeiti viduriu, kai kurie pažiūrėjo įkandin, kai kurie nulenkė galvas, kai kurie priklaupė ant vieno kelio nuleistomis akimis, kai kurie atsiklaupė ant abiejų kelių. Aš tiesiog stovėjau ir žiūrėjau, nes tai kas vyko buvo labai iškilminga, nebuvo girdėti jokio garso, niekas nekalbėjo. Dangų buvo apėmusi mirtina tylą dėl to, kas vyko prieš mane. Angelai garbino, buvo nusilenkę ir sužavėti. Kai Jis praėjo tiesiog ten, kur aš stovėjau...

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Mūsų Gelbėtojas

Staiga mes vėl atsiradome mano svetainėje, ir mano angelas tęsė: „Tu ką tik matei, kas nutiko, kai Jis paliko dangų, kad būtų užmegztas Marijos iščiose. Mes pažįstame Jį kaip Kūrėją, kuris nusižemino, kad taptų vienu iš savo kūrinų, kad iškentėtų mirtį, dėl savo didžios meilės jums, tai daugiau nei galime suvokti ir tai nuostabu. Mes buvome sužavėti dėl Jo meilės jums. Jūs pažįstate Jį kaip GELBĖTOJĄ ir tai yra gerai, ir tai teisinga, ir tai tinkama, kad jūs būtumėte virš mūsų, dėl tos didelės meilės kuria jūs esate mylimi“.

Tai buvo beveik po metų, kai aš skaičiau Žydams 10:5-7 kai gylis to, ką aš pamačiau staiga palietė mane kaip tona plytų: „Aukų ir atnašų Tu nenorėjai, bet paruošei man kūną. Tau nepatiko deginamosios atnašos ir aukos už nuodėmes. Tuomet tariau: 'Štai ateinu, kaip knygos rietime apie mane parašyta, vykdyti Tavo, o Dieve (Tėve), valios!' “

Jo užmezgimas

Tas kūnas buvo duotas į Marijos iščias. Mes nežinome kaip Jis ištuštino Save, kad būtų užmegztas kaip embrionas ir augantis kūdikis jos iščiose, bet tai įvyko. Mes žinome, kad kraujo linija pratęsiama per vyrą, o ne per moters kiaušinėlių, taigi dėl žmonijos nuodėmės tėvas perduodavo sūnui ir taip visai žmonijai. Bet šitas kraujas buvo kitoks, nes apvaisinimo šaltinis buvo dangiškas.

Taigi Tėvo Sūnus turėjo tyrą kraują, nesuteptą nuodėmės, savo venose. Pilnai žmogus, pilnai Dievas, Žodis pasirodydavo per šimtmečius tai vienur tai kitur žmonijai, dabar prisimė sau žmogaus kūną visai amžinybei. Nes Jis prikeltas iš numirusiųjų kaip žmogus, taip pat dabar pašlovintame kūne, bet taip pat ir žmogaus kūne.

Angelas Gabrielius pasakė Marijai kaip apvaisinimas įvyks: „Šventoji Dvasia nužengs ant tavęs, ir jėga Aukščiausiojo (Kristaus, Viešpaties Žodžio, kaip parašyta Žydams 1:3 yra Aukščiausiojo jėga) uždengs tave, kad šventasis gimtų iš tavęs ir būtų vadinamas Dievo Sūnumi“ (Luko 1:35)

Žodis „uždengs“ yra įdomus, nes reiškia „mesti ant ko nors šešėlių“, kaip debesis slenkantis virš galvos. Tame uždengime buvo Kristus, Tėvo jėgos Žodis, ištuštinęs Save nuo visų teisių ir privilegijų kaip Dievo Sūnus, kad taptų žmogaus kūdikiu iščiose, nors su švairiu krauju nesuteptu Savo venose. Ne pusiau žmogus ir pusiau Dievas, bet 100% Dievas ir 100% žmogus.

Piemenys

Luko 2:8 mums pasakoja, kad piemenys buvo laukuose ir ganė savo bandas. Taip būdavo tik pavasarį ir rudenį, ir daugelis tikėjosi, kad Mesijas pasirodys per rudens Palapinių Šventę, vadinamą Šviesų Švente, kai švenčiamas Dievo apsigyvenimas su žmogumi. Mes turėtume atkreipti dėmesį į ženklą, kurį davė angelai piemenims: „Ir toks bus ženklas jums; jūs rasite kūdikį suvyniotą vystykluose, gulintį ēdžiose“.

Istoriškai mes žinome, kai Izraelis augo ir miestai išsiplėtė, daug šeimų neturėjo gyvulių aukojimui. Taip pat kartu su tauta išaugo ir Levio giminė, bet iš jų tik nedidelės dalies reikėjo tarnauti šventykloje.

Jėzaus laikais daugelis levitų tapo piemenimis ir kitų gyvulių augintojais, kad tiektų miestiečiams galvijus, kurie buvo reikalingi aukojimui ir galėtų parduoti juos šventykloje. Jų namų sritis buvo Betliejus. Taigi, tie angelai pasirodė kunigams pasakyti, kad gimė Mesijas, Didysis Ganytojas ir paskutinė auka.

Apatiniai rūbai

Bet kodėl „vystyklai“ yra ženklas? Vystyklai yra tai, ką mes šiandien pavadintume apatiniais rūbais. Patys švelniausi audiniai, kaip tik galite įsivaizduoti – tai buvo naudojama suvystyti naujagimį Jėšua. Bet kunigams šitie rūbai reiškė dar kažką papildomai.

Šventykloje sunešioti kunigų rūbai buvo paverčiami knatais lempoms šventykloje. Didžiausia iš šitų lempų vadinama „Pasaulio Šviesa“. Tai buvo per Palapinių Šventę, Šviesų Šventę, Pasaulio Šviesos lempa buvo uždegama su didinga ceremonija, deginamas aliejus ir sunešiotų rūbų knatas. Tai ženklas – aliejus atstovauja Šventąją Dvasią, o „knatas“ - tai Mesijas Jėšua, kuris vėliau buvo „sudegintas“ kaip paskutinė auka ant kryžiaus, tai buvo ženklas kunigams – piemenims.

Visa ši serija apie Abramo išėjimą iš pasikartojančių religinių praktikų rato, kad jis iš tiesų pažintų Dievą, gauna apibendrinimą, kai Viešpaties Žodis, tas kuris per šimtmečius pasirodydavo žmonijai buvo padarytas kūnu ir gyveno tarp mūsų, kad mes galėtume pažinti Dievą.

„Matykite tai ką Aš matau: žmonės bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, ieškodami įspūdingų reginių ir manydami, kad tai yra antgamtiška. Tačiau jie nepastebi antgamtinio darbo savo viduje, netgi savo širdyse. Pats mokymų procesas yra antgamtinis“.

Jėzaus žodžiai pasakyti John 2001 metų vasarį, aplankymo metu.

Štai kodėl Luko 2:13-14 sako, kad tuoj pat, kai angelai pasakė piemenims apie vystyklų ženklą: „Ir štai jums ženklas: rasite kūdikį, šuvystytą ir paguldytą ėdžiose“. Staiga prie angelo pasirodė gausi dangaus kareivija, šlovinanti Dievą: „Šlovė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė ir palankumas žmonėms!“

Ten nesakoma, kad bus ramybė (taika) tarp žmonių vienas su kitu – tai dangaus armijos giedojo šlovę Dievui, Jis sako „ramybė ir gera valia žmonijai“. Žodis tapo kūnu – Tėvo ir Jo Didžios meilės mums išraiška, įsikūnijusios kartą ir visiems laikams Jėzuje Kristuje. Nuostabi malonė. Ir štai kodėl tai yra tikėjimu, o ne ritualu, kad galėtume gauti Jo malonę. Amen ir linksmo Kristaus gimtadienio šventimo!

Palaiminimai,

John Fenn

www.supernaturalhousechurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwowi@aol.com